

## POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Korzeniowski

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku D. Stowarzyszenia Pomocy Dzieciom i Młodzieży  
[...]przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych  
z udziałem zainteresowanych: [...]o ubezpieczenie społeczne,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 grudnia 2016 r.,  
zażalenia organu rentowego na postanowienie Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 13 kwietnia 2016 r., sygn. akt III AUa .../15,

**oddala zażalenie i zasądza od pozwanego organu rentowego  
na rzecz wnioskodawcy kwotę 1200 zł (jeden tysiąc dwieście)  
tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.**

## UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13 kwietnia 2016 r., III AUa .../15, Sąd Apelacyjny [...] w sprawie z wniosku D. Stowarzyszenia Pomocy Dzieciom i Młodzieży [...] przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi [...], przy udziale zainteresowanych [...], o ubezpieczenie społeczne, odrzucił skargę kasacyjną organu rentowego jako przedmiotowo niedopuszczalną. W uzasadnieniu postanowienia wskazano, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 10.000 zł, stwierdzając że

rozpoznawana sprawa dotyczy wysokości składek, nie zaś objęcia obowiązkiem ubezpieczenia społecznego (art. 398<sup>2</sup> § 1 zdanie drugie k.p.c.). W ocenianej sprawie wartość przedmiotu zaskarżenia stanowi kwota składek przypisanych na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne zainteresowanych J. L. w kwocie 3.091 zł, B. K. w kwocie 999 zł, M. K. w kwocie 109 zł i K. K. w kwocie 1.042 zł.

W zażaleniu na to postanowienie, pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego uchylenie w całości, zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 963 ze zm.) oraz naruszenie przepisów postępowania – art. 398<sup>6</sup> § 2 k.p.c. w związku z art. 398<sup>2</sup> § 1 k.p.c. i przyjęcie, że rozpoznawana sprawa o określenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne ma charakter sprawy o prawa majątkowe, której wartość stanowi wysokość należnych od danego płatnika składek, podczas gdy sprawa taka w istocie dotyczy objęcia obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, zaś ustalenie wymiaru składek jest jedynie wtórnym i następczym zabiegiem prawnym, wskazującym w okolicznościach sprawy, iż dla osoby ubezpieczonej umowa cywilnoprawna nie stanowi tytułu ubezpieczenia, a zatem skarga kasacyjna jest dopuszczalna niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia. W ocenie pełnomocnika organu rentowego, określenie przedmiotu sprawy jako dotyczącej podstawy wymiaru składek narusza art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, według którego w sytuacjach nim objętych, powstaje pracowniczy tytuł obowiązkowego podlegania ubezpieczeniom społecznym, zaś płatnikiem składek jest pracodawca zobowiązany do uwzględnienia w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne (za swoich pracowników), także przychodów uzyskiwanych przez nich z tytułu umów cywilnoprawnych. Takie określenie przedmiotu sporu, w ocenie skarżącego, jednoznacznie należy zakwalifikować jako ustalenie obowiązku ubezpieczenia społecznego.

W odpowiedzi na zażalenie pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie kosztów zastępstwa sporządzenia i wniesienia odpowiedzi według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia jedynie w sprawach o przyznanie i wstrzymanie emerytury lub renty oraz w sprawach o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, natomiast w pozostałych sprawach z tego zakresu skarga kasacyjna jest niedopuszczalna jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych - art. 398<sup>2</sup> k.p.c.

W ocenie Sądu Najwyższego w składzie rozpoznającym zażalenie, niniejsza sprawa nie dotyczy objęcia obowiązkiem ubezpieczenia społecznego (art. 398<sup>2</sup> § 1 zdanie drugie k.p.c.), w pełni podzielając stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w postanowieniu z dnia 15 marca 2016 r., II UZ 57/15 (niepublikowane). Za uzasadnieniem powołanego postanowienia, trzeba przede wszystkim zauważyć, że odwołanie w tej sprawie dotyczyło decyzji organu rentowego wydanych w stosunku do każdego z zainteresowanych na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3 i art. 91 ust. 5 w związku z art. 8 ust. 2a, art. 18 ust. 1 i 1a i art. 20 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, oraz art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1793 ze zm.), której przedmiotem było określenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne zainteresowanych, podlegających ubezpieczeniom jako pracownicy wnioskodawcy (płatnika składek), uwzględniającej przychody uzyskane przez nich z tytułu wykonywania na rzecz pracodawcy umów cywilnoprawnych zawartych ze Spółką C. Tak określony przedmiot sporu wynika z przyjętej w art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych konstrukcji uznania osoby wykonującej pracę na rzecz własnego pracodawcy za jego pracownika, uznając – w zgodzie z utrwalonym orzecznictwem, że zawarte w tym przepisie pojęcie pracownika jest rozszerzone, obejmując także na potrzeby ubezpieczeń społecznych, czynności wykonywane przez niego na rzecz swojego pracodawcy w ramach umowy cywilnoprawnej. Taki zleceniobiorca uznawany jest za pracownika pracodawcy, będącego płatnikiem składek (art. 4 pkt 2 lit. a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych; por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2009 r., II UZP

6/09, OSNP 2010 nr 3-4, poz. 46 oraz wyroki z dnia 22 lutego 2010 r., I UK 259/09, niepublikowany, z dnia 11 maja 2012 r., I UK 5/12, OSNP 2013 nr 9-10, poz. 117, z dnia 18 października 2011 r., III UK 22/11, OSNP 2012 nr 21-22, poz. 266, z dnia 18 marca 2014 r., II UK 449/13, niepublikowany i z dnia 3 kwietnia 2014 r., akt II UK 399/13, niepublikowany). Tak więc osoba wykonującą pracę na rzecz swego pracodawcy na podstawie umów cywilnych wymienionych w art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych jest uznawana za pracownika (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 1997 r., I PKN 43/97, OSNAPiUS 1997 nr 24, poz. 494, z dnia 3 kwietnia 2014 r., II UK 399/13, niepublikowany i z dnia 6 lutego 2014 r., II UK 279/13, niepublikowany), zaś te umowy cywilnoprawne nie stanowią samodzielnych tytułów obowiązkowego podlegania ubezpieczeniom społecznym (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2014 r., II UK 399/13, niepublikowany i z dnia 6 lutego 2014 r., II UK 279/13, niepublikowany). Także w postanowieniu z dnia 11 sierpnia 2016 r., II UZ 32/16 (niepublikowane), Sąd Najwyższy wskazał, że w przypadku ubezpieczenia na podstawie art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie występuje odrębne (samodzielne) ubezpieczenie z tytułu zatrudnienia u drugiego podmiotu, lecz tylko jedno ubezpieczenie u pierwotnie zatrudniającego. O dopuszczalności skargi kasacyjnej decydują więc ostatecznie wartości samych składek a nie kwestia objęcia obowiązkiem ubezpieczenia społecznego.

Uwzględniając, że w sprawie objętej zażaleniem wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa od dziesięciu tysięcy złotych, Sąd Najwyższy oddalił zażalenie, orzekając jak w sentencji (art. 398<sup>14</sup> w związku z art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c.)

O kosztach rozstrzygnięto na podstawie § 6 pkt 4 oraz § 12 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).